

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1122/2014
20.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ј., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. Кривичног законика у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката С.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 661/12 од 06.11.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4587/13 од 31.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 20.11.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката С.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 661/12 од 06.11.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4587/13 од 31.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 661/12 од 06.11.2013. године (чији број је погрешно означен у писменом отпракку пресуде као „К 661/13“) окривљени Д.Ј. је оглашен кривим да је извршио три кривична дела и то: тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. КЗ у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278. став 3. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278. став 3. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољено држање оружја и експлозивних материја и члана 348. став 1. Кривичног законика, за која кривична дела су му претходно утврђене казне затвора и то за кривично дело из члана 288. став 1. КЗ у вези са кривичним делом из члана 278. став 3. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од једне године, за кривично дело из члана 278. став 3. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од осам месеци и за кривично дело из члана 348. став 1. КЗ казна затвора у трајању од четири месеца, па је затим суд окривљеног Д.Ј. осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и четири месеца у коју му је урачунао време проведено у притвору почев од 17.02.2009. године па до 18.03.2009. године. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то паушал суду у износу од

5.000,00 динара, а остале трошкове у износу од 40.527,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док су оштећени за накнаду штете упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4587/13 од 31.03.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката Г.К., а пресуда Основног суда у Новом Саду К 661/12 (чији број је погрешно означен у писменом отпракку пресуде као „К 661/13) од 06.11.2013. године је потврђена.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.Ј., адвокат С.К., због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и донесе пресуду којом ће укинути побијане одлуке и предмет вратити на поновно суђење првостепеном или другостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., адвоката С.К., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама и у поступку који је претходио њиховом доношењу учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер је правноснажна пресуда Основног суда у Новом Саду заснована на доказу на којем се не може засновати. Притом као недозвољен доказ означава записник о препознавању лица МУП РС ПУ Нови Сад, Одељење криминалистичке полиције КУ 987/09 од 18.02.2009. године истичући да препознавање окривљеног са наведеног записника није извршено у смислу одредбе члана 104. ЗКП који је важио у време препознавања, јер је оштећени Б.И. који је на предметном записнику препознао окривљеног са 100 % - тном сигурношћу и који је то потврдио у фази истраге и на главном претресу, на главном претресу дана 19.03.2013. године објаснио на који начин је извршено то препознавање, односно да је полиција дошла код њега у болницу још пре радње препознавања и тражила да опише нападача, па да му је након неколико дана донела фотографију само окривљеног, када му је речено „да, знамо га, тражимо га одавно“, те да он критичном приликом у аутобусу није успео да види лице нападача, а да лице које му је предочено на фотографији, по карактеристикама није одударало од лица које је видео у аутобусу, те пошто му је полиција рекла да њега траже он је закључио да је то то лице. Такође, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да лица која су са окривљеним постављена приликом препознавања су била много старија од окривљеног, а нека су била и много виша

од њега, иако је оштећени нападача описао као лице старо око 20 година и висине око 180 цм. Због свега наведеног бранилац окривљеног сматра: да су нижестепени судови издвојили наведени доказ из списка било би јасно да не постоје други докази који са потпуним уверењем указују да је окривљени Д.Ј. извршилац кривичног дела.

Одредбом члана 604. став 1. ЗКП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту ЗКП) прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика (01.10.2013. године) оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр.58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: ранији важећи ЗКП).

Одредбом члана 18. став 2. раније важећег ЗКП је прописано да се судске одлуке не могу засновати на доказима који су сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом или потврђеним међународним уговором или су овим закоником или другим законом изричито забрањени. Одредбом члана 104. став 1. истог законика је прописано да ако је потребно да се утврди да ли сведок препознаје одређена лица или предмете које је описао, показаће му се то лице, заједно са другим њему непознатим лицима чије су основне особине сличне онима какве је описао, односно тај предмет, заједно са предметима исте или сличне врсте, након чега ће се затражити да изјави да ли лице или предмет може да препозна са сигурношћу или са одређеним степеном вероватноће и да, у случају потврдног одговора, на препознато лице или предмет укаже, док је ставом 2. истог члана прописано да ће се у преткривичном или претходном кривичном поступку препознавање лица обавити тако да лице које је предмет препознавања не може да види сведока, нити сведок може да види то лице пре него што се приступи препознавању.

Побијаном правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду чињенично стање је између осталог утврђено на основу записника о препознавању лица МУП РС ПУ Нови Сад, КУ 987/09 од 18.02.2009. године, а које препознавање је извршено од стране оштећеног Б.И., те исказа сведока оштећеног Б.И. датог на записнику о саслушању сведока пред истражним судијом 04.03.2009. године где је сведок оштећени потврдио да је приликом препознавања у станици МУП са 100 % - тном сигурношћу препознао окривљеног Д.Ј. као лице које је критичном приликом пуцало у њега, као и исказа који је овај сведок дао на записнику о главном претресу од 16.03.2010. године, када је поновио свој исказ дат пред истражним судијом и када је извршено суочење између овог сведока и окривљеног, а којом приликом је сведок остао при свом раније датом исказу.

Из записника о препознавању лица од стране Б.И. МУП РС ПУ Нови Сад КУ 987/09 од 18.02.2009. године произилази да је записник састављен на основу члана 225. став 2. и члана 104. раније важећег ЗКП у присуству заменика Општинског јавног тужиоца, овлашћеног службеног лица, оштећеног Б.И. и браниоца осумњиченог, те да је бранилац осумњиченог након препознавања ставио примедбу која се односи само на чињеницу да су лица која су стајала са осумњиченим приликом препознавања по сазнању браниоца полицајци или запослени у згради, а једино је за осумњиченог опште познато да је навијач „...“.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, процесна радња препознавања окривљеног Д.Ј. од стране оштећеног Б.И., као и форма записника који је сачињен поводом наведеног препознавања лица, извршена је у складу са законом, односно у складу са одредбом члана 104. и одредбом члана 225. став 2. раније важећег ЗКП, те се не ради о доказу на коме се пресуда не може засновати, јер је прибављен на законит начин.

Сасвим је друго питање, односно ствар је чињеничног утврђења околност да ли је пре радње препознавања оштећеном Б.И. сугерисано, а на начин како је то наведено у захтеву (приказана фотографија), и на тај начин по наводима захтева сугерисано како да се изјасни приликом предметног препознавања.

У том смислу захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног се суштински оспорава чињенични закључак суда из правноснажне пресуде, у погледу околности које су претходиле препознавању, а у том погледу суд је утврдио чињенично стање на основу исказа оштећеног Б.И. датог пред истражним судијом 04.03.2009. године и исказа који је овај сведок дао на главном претресу 16.03.2010. године, притом не прихватајући измењен исказ оштећеног у погледу наведених околности дат на главном претресу 19.03.2013. године. Оцењујући исказ овог сведока у целини (па и записник о препознавању), суд је очигледно прихватио тај доказ као сам по себи законит, па су наведене тврдње браниоца неосноване.

По налажењу Врховног касационог суда, оваквим оспоравањем чињеничног закључка суда фактички се оспорава и чињенично стање из правноснажне пресуде (што није законски основ за подношење захтева за заштиту законитости прописан чланом 485. став 1. тачка 1) у вези става 4. ЗКП), те се самим тим неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да се ради о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно о доказу на коме се пресуда не може засновати.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**